

her er affattet, saa vil Regjeringen med god Vøie kunne sige, at det og det Nummer af det og det Blad er domfældt, og som Folge deraf er hele det periodiske Skrift forbudt at indforkrives, forhandles og udgives. Det er denne Frygt, jeg har havt med Hensyn til Paragraphen; den er i sin Natur sik modsat den Frygt, som den høitærede Justitsminister havde. Jeg har anseet det for min Blygt at fremhæve min Betænkelighed, for at det, saafremt den, som jeg antager, er grundet, da ved en Ordforandring kunde i høiere Grad blive tydeligt, at det kun er det enkelte Nummer, det enkelte Hefte af det periodiske Skrift, hvis Indførelse forbydes, men at det derimod ikke er den hele fremtidige Række af de Nummere og Hefter, som udgjøre Skriftet.

Dankier: Det kan nok være, at Redactionen af § 15 kunde blive noget bestemtere og i bedre Samklang med Redactionen af Forslaget i det Hele, naar vi udelode Ordene: „saavel periodiske som andre“ i den første Linie, hvilket jeg ikke troer, vilde gjøre nogen Forandring i Indholdet men staae i god Samklang med de i Forslaget forøvrigt brugte Former. Forøvrigt skal jeg blot bemærke med Hensyn til den sidste ærede Talers Foredrag, at jeg aldrig har erklæret det for ønskeligt eller hensigtsmæssigt, at udstede Forbud mod Indførelse af periodiske Skrifter; jeg har kun sagt, at vilde Regjeringen gjøre det, saa var det nødvendigt, at det skeete igjennem en Lov.

Barfod: Men det var blot denne Anviisning, jeg tillod mig at ansee for meget uheldig.

Dankier: Det er en Smagsag.

Justitsministeren: Jeg finder maaskee ikke nogen bedre Leilighed end denne til at gjøre endnu en Bemærkning, som vel ikke udtrykkelig eller nærmest vedkommer den her foreliggende Paragraph, men som dog staaer i et Slags Berøringsforhold dertil. Der var nemlig tidligere, saavel i Regjeringens Udkast, som i det, der kom fra Landstinget, en Paragraph, som handiede om Oversættelser — det var netop § 15 i det Udkast, der blev forelagt dette Thing fra Landstinget. Det ærede Udvalg, der dengang blev nedsat i Anledning af Landstingets Udkast, og hvis Majoritet nu er Forslagsstillere,

har yttret, at det antog det som en Selvefølge, at de samme Regler, der gjaldt for Udgivelsen af originale Skrifter her i Riget, ogsaa maatte gjælde med Hensyn til Udgivelsen af Oversættelser, og det indseer derfor ikke det Passende eller Nødvendige i at optage en Bestemmelse, som den foreslaaede. Jeg kan nu ikke fuldkommen erkende det som en nødvendig Selvefølge, at Oversættelser skulde behandles paa samme Maade som originale Skrifter; det er i begge de tidligere Udkast udhævet, at der ved Oversættelser maatte tages behørigt Hensyn til, at den lovstridige Hensigt mindre kunde være Oversættelsen at tilregne end Forfatteren, og det var altsaa ikke fuldkommen den samme Straffeanvendelse, som vilde finde Sted paa Oversættelser som paa originale Skrifter. Men dertil kommer, at en anden Bestemmelse i det her foreliggende Lovudkast synes at staae i Strid med den Anskuelse, at Oversættelser skulde drages til Ansvar paa samme Maade som originale Skrifter; det er nemlig i § 7, hvor det er foreslaaet, at Hjemmel skal fritage for Ansvar. Jeg vilde derfor ansee det for meget betænkeligt, om man aldeles udelod en Paragraph, som bestemte, hvorledes der skulde forholdes med Hensyn til Oversættelser, og selv om man vilde disputere om Nødvendigheden af at optage en saadan Paragraph, saa kan jeg slet ikke begribe, hvorledes der kan være noget Upassende forbunden dermed; jeg troer derfor, at det vilde være en væsentlig Forbedring, naar en saadan Paragraph som den, der var foreslaaet i de to tidligere Udkast, igjen blev optagen.

Dankier: Jeg troer, at man aldrig skal optage Noget i en Lov, som ikke er nødvendigt, og naar man giver den Regel, at Enhver, der heri Riget offentliggjør et Skrift, skal bære Ansvar for dets Indhold, og man ikke statuerer nogen Undtagelse, saa synes mig, at deraf nødvendigviis følger, at Ansvaret for Oversættelser ogsaa maa paahvile Publicanten; thi det gjør Intet til Sagen, om han har Indholdet af Skriftet fra første eller fra anden Haand. Med Hensyn til, at den høitærede Justitsminister mener, at § 7 ikke staaer i Conseqvents hermed, saa skal jeg dog bemærke, at der forekommer mig heri at være en god Conseqvents, idet den som Undtagelse slutter sig til Reg-